

VYVOLAT VELKÝ REVOLUČNÍ NÁSTUP V NASTÁVAJÍCÍ HOSPODÁŘSKÉ PRÁCI A ZLEPŠIT A ZINTENZÍVNIT HOSPODAŘENÍ S PRACOVNÍMI SILAMI

**Závěrečný projev na 16. plenárním zasedání 4. ústředního
výboru Korejské strany práce
3. července 1967**

1. Vyvolat nový velký revoluční nástup při prosazování usnesení konference strany

Jak je vám všem, soudružky a soudruzi, známo, vytyčila historická konference naší strany před celou stranou a vším lidem závěrečný úkol reorganizovat veškerou činnost, související s budováním socialismu tak, aby byla uvedena v soulad s požadavky vzniklé situace, a zejména provádět souběžně hospodářskou i obrannou výstavbu, aby s ohledem na agresivní pikle nepřítelů bylo možno dále posílit obranyschopnost a těmto piklům čelit. To je nová revoluční linie a velmi důležitá strategická směrnice naší strany.

Jestliže chceme prosadit tuto novou revoluční linii, jejímž smyslem je souběžné provádění hospodářské i obranné výstavby, budeme muset, za prvé, důsledně provést ideologickou přípravu všech kádrů a pracujících ve všech odvětvích a jednotkách a za druhé, ve všech odvětvích národního hospodářství energicky bojovat proti pasivitě, konzervatismu, zaostalosti a stagnaci a vyvíjet několikanásobné, několikrát desateronásobné úsilí ve srovnání s minulostí. Tak budeme muset ve všech oblastech, bez

ohledu na to, zda jde o oblasti budování socialistického hospodářství nebo oblasti obranné výstavby, pokračovat ve velkém pochodu čchollima a vyvolat novou velkou revoluční vlnu.

Jaká však je situace dnes, po uplynutí více než devíti měsíců od doby, co se konala konference strany? Zatím ještě nemůžeme říci, že celá strana jasně pochopila ducha usnesení konference a po stránce ideologické se důsledně připravila. Zejména chceme-li prosadit novou revoluční linii strany, týkající se souběžného provádění hospodářské a obranné výstavby, musíme především se správným stanoviskem k problémům války dobře provádět přípravy k válce, zdá se však, že naši pracovníci si toto uvědomují ještě málo.

My válku nechceme. Ani jeden komunista nemá válku v lásce. Válku sice nechceme, ale rozhodně se jí nebojíme. Navíc za podmínek, kdy území našeho státu je rozděleno a kdy stojíme bezprostředně tváří v tvář nepříteli, kdy Američané mají na nás namířeny pušky, děla a rakety a v každém okamžiku hledí rozpoutat proti severní polovině naší země útok, nemůžeme si absolutně dovolit, abychom se stavěli proti všem válkám nebo abychom propadali strachu z války. Místo odporu proti válce nebo strachu z války musíme naopak být naplněni odhodláním statečně se postavit a bojovat proti ozbrojenému útoku nepřítelů, když se nepřítel takový útok odváží rozpoutat.

Kdyby třeba hned zítra v jižní Koreji vypukla revoluce a jihokorejští bratři by nás požádali o pomoc, což bychom mohli nepodat jim naši pomocnou ruku a zůstat sedět se založenýma rukama z obavy, že nám budou zdemolovány takové stavby, jako je třeba tato sjezdová hala? Tak bychom v žádném případě jednat nemohli. Dověření jihokorejské revoluce není úkolem, který by stál jen před jihokorejským lidem. Vyhnání amerických imperialistů z půdy naší vlasti, dovršení jihokorejské revoluce a uskutečnění sjednocení vlasti je vznešeným národním úkolem všeho korejského lidu. Jakožto komunisté, zodpovědní za korejskou revoluci, musíme si být vědomi, že jednou, ať už je to kdykoli, bezpochyby budeme muset utkat se s Američany v osvobozené válce, abychom je vyhnali z jižní Koreje a sjednotili naši vlast.

Strach z války je projevem buržoazního pacifismu a ideovým proudem revizionismu. Kdokoli načichne ideologií revizionismu, ten může propadnout ideologii znechucení válkou a kapitulovat před imperialisty. Historické zkušenosti to dobře ukazují.

S revizionismem nemůžeme uzavírat kompromisy a s imperialisty nemůžeme spolu žít. Musíme pokračovat v revoluci a nadále rozhodně bojovat proti imperialismu. To je důsledné a neměnné stanovisko a pevné odhodlání naší strany.

Jestliže se jen s pevným odhodláním bojovat s nepřítelem dobře připravíme na velkou událost, pak se nemáme čeho bát, i kdyby válka měla vypuknout třeba zítra. Proto všichni lidé musí být ideově připraveni tak, aby byli ve všestranné pohotovosti a mohli v libovolném okamžiku, když by došlo k nepřátelskému útoku, v boji s nepřítelem zvítězit. Jen s takovouto ideovou připraveností je možno prosadit linii strany, spočívající v souběžném rozvíjení hospodářské i obranné výstavby.

V důsledku nedostatku správného chápání směrnice strany a souběžném rozvíjení hospodářské i obranné výstavby a nedostatku důslednosti v ideové přípravě se mezi našimi pracovníky nerozvíjí aktivní boj za další pokrok a vyvolání velké revoluční vlny v oblasti politické, hospodářské i kulturní v duchu usnesení konference strany. Pociťil jsem to ještě naléhavěji při své nedávné řídicí práci v provincii Jižní Hamjong a v oblasti Hamhungu.

Vytvořili jsme si již značný hospodářský kapitál. Základna těžkého průmyslu, základna lehkého průmyslu a socialistické vesnické hospodářství, které jsme si vybudovali, mají obrovské potenciální výrobní síly. Jestliže budeme dobře udržovat a doplňovat tuto hospodářskou základnu, kterou jsme si již vytvořili, a efektivně jí využívat, jak to bylo zdůrazněno na konferenci strany, pak můžeme zvýšit výrobu na dvojnásobek dnešního stavu i více a též můžeme dále značně zvýšit kvalitu výrobků.

Jen tak také můžeme i s již existující hospodářskou základnou plně uspokojovat potřeby národního hospodářství a obyvatelstva a dále posilovat naši obranyschopnost. Avšak dnes se správně neprovádí ani práce pro úplnou mobilizaci těchto obrovských rezerv a možností, existujících ve všech odvětvích národního hospodářství, jak to požaduje směrnice, vytyčená

konferenci strany. To svědčí o tom, že v naší straně dosud nezaplál plamen boje za prosazení usnesení konference strany.

Jestliže chceme prosadit usnesení konference strany a zejména úspěšně splnit obrovské úkoly hospodářské a obranné výstavby, pak jak uvnitř strany, tak mimo stranu musí bezpodmínečně být rozvinut energický ideologický boj. Bylo by pošetilé se domnívat, že taková nová revoluční linie strany, jako je zaměření na souběžné rozvíjení hospodářské i obranné výstavby, může být realizována zcela bez boje, bez obtíží a hladce.

Boj za souběžné rozvíjení hospodářské i obranné výstavby je ostrým bojem za vítězství naší revoluce.

Revoluce bojem začíná a bojem končí. Revoluce bez boje vůbec nemůže existovat. K dalšímu postupu revoluce vpřed dochází jen v ostrém boji se starým a zatuchlým. Takový je nezvratný zákon vývoje revoluce.

Zkušenosti ukazují, že kdykoli strana přijde s novou linií, vyskytnou se kolísavci, pasivní lidé a konzervativci, kteří prosazení této linie překázejí. U každé věci platí, že když s ní začínáme, určitě se nám vedle aktivních lidí vyskytnou i lidé pasivní, vedle progresivních lidí i lidé konzervativní. Proto při prosazování nové linie strany je nutno skrze boj rozdrtit vše zaostalé, konzervativní a pasivní.

Také prosazení základní linie strany v otázce budování hospodářství v těžké době poválečné obnovy i podnícení velkého nástupu socialistické výstavby rozvinutím hnutí čchollima v průběhu první pětiletky bylo umožněno jen ostrým bojem se vším starým, zejména s pasivitou, konzervatismem a mysticismem. Což se vyskytlo málo kolísavců a opozičníků i tehdy, když strana bezprostředně po uzavření příměří přišla se základní linií budování hospodářství, podle níž jsme měli při přednostním rozvíjení těžkého průmyslu zároveň rozvíjet lehký průmysl a zemědělství? Říkali: „Proč se staví pořád jen samé sklárny, strojírny a podobně, což snad budeme živi jenom ze strojů?“, a dali se do pomlouvání linie naší strany v mnoha oblastech, snažíce se zastavit náš postup vpřed. Mnoho kolísavých, pasivních a konzervativních elementů se v našich řadách objevilo i v letech 1957 a 1958, když jsme podnítily velký nástup čchollima.

Je tedy možné, aby se dnes takovéto kolísavé, pasivní či konzervativní elementy v našich řadách nevyskytly? Můžeme říci, že to rozhodně možné není.

Letos na jaře se na plenárním zasedání vlády prováděla kolem otázky plánu prověrka práce Státního plánovacího výboru a několika důležitých hospodářských ministerstev, jako ministerstva hutnictví, ministerstva lehkého průmyslu, ministerstva chemického průmyslu apod. Již tehdy se ukázalo, že mezi vedoucími pracovníky v oblasti hospodářství je velice rozšířena pasivita. Tehdy jsme zejména ostře kritizovali pasivitu, která se projevila u odpovědných pracovníků Státního plánovacího výboru a ministerstva hutnictví a zasadili jsme jí tvrdý úder.

Vykládat, že budeme moci obrannou a hospodářskou výstavbu provádět lépe jen tehdy, jestliže budeme vyrábět více oceli, ani není zapotřebí. Avšak ministr hutnictví sice tvrdil, že přípravy na velkou událost koná a že také vlast je třeba sjednotit, ale přitom oceli, které je možno vyrobit ještě více, chtěl vyrobit co možná nejméně.

Stejně je tomu i s problémy výroby barevných kovů. Čím více těžíme zlata a dalších barevných kovů, tím více budeme moci získat valut, takže o to lépe budeme moci provádět obrannou výstavbu i hospodářskou výstavbu. Strana na tuto otázku položila důraz již nejednou. Proč však odpovědní pracovníci Státního plánovacího výboru a ministerstva hutnictví brání horníkům těžít zlato, jehož těžbu tito horníci jsou odhodláni zvýšit? To nelze považovat za nic jiného, než za jednání, které se staví do cesty postupu revoluce vpřed.

Již tehdy jsme si z toho měli vzít poučení a v měřítku celé strany rozvinout energicky ideový boj proti pasivitě; jelikož jsme to však nedokázali, ani dnes v řadách našich pracovníků pasivita a konzervatismus stále nemizí. Takováto pasivita a takovýto konzervatismus, projevující se mezi našimi pracovníky, brzdí prosazování usnesení konference strany a tak či onak se staví do cesty našemu pohybu vpřed.

Abychom úspěšně prosadili usnesení konference strany a abychom vyvolali nový velký revoluční nástup, je nutno stejně, jako při prosazování základní linie strany v otázce budování

hospodářství v poválečném období a stejně jako při podnícení velkého nástupu čchollima v letech 1957 a 1958 rozvinout energický ideový boj proti pasivním, konzervativním a kolísavým elementům. Zejména musíme rozvinout nekompromisní boj proti levicovému i pravicovému oportunismu, proti poklonkování před velkými, proti prvkům buržoazní ideologie a feudální konfuciánské ideologie, proti frakcionářství a sdružování na základě krajanských a příbuzenských vztahů, zkrátka proti všem nezdravým ideologickým prvkům a jejich projevům, které přežívají uvnitř strany a staví se do cesty našemu pobyhu vpřed. Jen bojem za pevné obhájení a prosazování linie a politiky, kterou vytyčila strana, jen energickým bojem proti všem kontrarevolučním tendencím, které se ukrývají uvnitř strany, lze úspěšně splnit revoluční úkoly vytyčené konferencí strany.

V zájmu prosazování usnesení konference strany a v zájmu podnícení nového velkého revolučního nástupu je třeba energičtěji rozvíjet hnutí brigád čchollima.

Skutečnost, že hnutí brigád čchollima je mocnou hnací silou rozvoje národního hospodářství a skvělou školou komunismu pro pracující masy, byla již životem jasně potvrzena. Avšak v průběhu několika posledních let bylo hnutí brigád čchollima vlivem protistranických frakcionářů a pasivních elementů nasáklých buržoazní ideologií značně brzděno.

Musíme hnutí brigád čchollima rychle pozvednout a věnovat hlubokou stranickou pozornost jeho dalšímu rozvíjení. Ve všech oblastech socialistické výstavby musíme hodně rozšiřovat řady jezdců čchollima, ze všech pracovišť a vesnic vybudovat rudé kolektivy a zajistit, aby na všech místech plály plameny kolektivního novátorství a všichni si navzájem pomáhali a podporovali se podle komunistické zásady „jeden za všechny a všichni za jednoho“.

Aby při budování socialismu bylo nadále udrženo hnutí čchollima a aby byl podnícen nový revoluční vzestup, je třeba ještě aktivněji rozvíjet práci pro revolucionizování lidí a jejich připodobňování dělnické třídě.

Revolucionizování lidí je dnes jedním z nejdůležitějších problémů naší práce. Je tomu již dávno, co naše strana tuto otázku vytyčila jako závažný revoluční úkol.

Avšak směrnice revolucionizování a připodobnění dělnické třídy, kterou strana vytyčila, se stále ještě neprovádí uspokojivě.

Také to, že v průběhu prohlubování budování socialismu se u některých lidí projevuje pasivita a kolísavost a že neodevzdávají veškerou svou energii a znalosti straně a lidu, dělnické třídě, má konec konců důležitou příčinu v tom, že tito lidé nejsou revolucionizováni a připodobněni dělnické třídě.

Revolucionizace, připodobnění dělnické třídě, není třeba jen rolníkům. Musíme rozvíjet boj za to, abychom revolucionizovali a připodobnili dělnické třídě nejen rolníky, ale i masy ze všech vrstev společnosti a všechny pracovníky. Jako naléhavý úkol dnes před námi vystupuje zejména otázka revolucionizace inteligence a jejího připodobnění dělnické třídě.

Protože se dnes nerozvíjí boj za revolucionizování pracovníků, nedokážeme mobilizovat četné skryté síly vyskytující se ve všech odvětvích národního hospodářství. Na tomto plenárním zasedání jsme po několik dní diskutovali otázky hospodaření s pracovními silami, výroby stavebnin a rozvíjení ovocnářství, ale když se nad těmito problémy zamyslíme, shledáváme, že mnohé z nich by šly snadno vyřešit, kdyby se naši pracovníci o to jen snažili.

Jak se o tom mluvilo i v průběhu zasedání, mohli bychom odkrýt velké výrobní rezervy u vypalovacích pecí, které se zahřívají na vysoké teploty, kdybychom dnes jen o něco zvýšili kvalitu šamotových cihel. Proč jste se však dosud na tuto věc aktivně nevrhli a problém nevyřešili, když říkáte, že způsob výroby je jednoduchý a i zařízení v naší zemi můžeme snadno udělat? Závažnou příčinou toho je skutečnost, že pasivní a kolísavé elementy nepracují obětavě pro stranu, lid a dělnickou třídu, a konec konců skutečnost, že tito lidé nejsou důsledně vyzbrojeni ideologií strany, revoluční ideologií.

Dnes takové kolísavé a pasivní elementy nepotřebujeme. Musíme takovým lidem otevřeně říci, že jestliže chtějí pro revolu-

luci pracovat, ať to dělají pořádně, a jestliže nechtějí, ať toho nechají.

Jsme lidé, kteří dělají revoluci. Lidé, kteří dělají revoluci, nemohou lidi, kteří revoluci dělat nechtějí, násilím za sebou táhnout. Když chceme provádět revoluci, musíme ovšem získávat na svou stranu mnoho mas a sjednocovat je kolem strany, musíme je převychovávat a dovést až do komunistické společnosti. To je svatou povinností lidí, kteří dělají revoluci pro lid. Avšak lidi, kteří za žádnou cenu revoluci dělat nechtějí, přece nelze do revoluce násilím cpát. Revoluční práce je především prací uvědomělou. „Zbabělci, kteří chtějí jít, ať si jdou, kdo nechce dělat revoluci a chce toho nechat, ať si toho nechá, my půjdeme pro revoluci až do konce vpřed.“ To je neměnné revoluční krédo nás komunistů. S takovouto pevnou revoluční zásadou musíme vést boj za revolucionizování celé společnosti a převychovávat všechny lidi.

Dnes stojíme před závažným revolučním úkolem, abychom přijali za své usnesení konference strany a dobyli ještě vyšších met při budování socialismu, abychom dovršili jihokorejskou revoluci a dosáhli sjednocení vlasti. Abychom tento úkol úspěšně splnili, musíme podle směrnic strany všechny lidi bezpodmínečně revolucionizovat a připodobnit dělnické třídě. Musíme revolucionizovat i uvnitř strany a mimo stranu, kde musíme revolucionizovat všechny lidi, kteří chtějí jít s námi. Tak budeme moci zajistit, aby směrnice o revolucionizaci a připodobnění dělnické třídě, vytyčené konferencí strany, byla všestranně prosazena ve všech oblastech.

Otázka postoje k nové linii strany, spočívající v souběžném provádění hospodářské i obranné výstavby, otázka stanoviska v poměru k válce, otázka postoje k hnutí čchollima a otázka revolucionizace, to jsou všechno otázky, bezprostředně související s ideologickou soustavou strany. Právě ti, kterým není vlastní ideologická soustava strany, ti, kteří nechtějí provádět revoluci, bojí se války, jsou proti konání příprav k uvitání nové události, jsou též proti linii strany ve věci souběžného provádění hospodářské i obranné výstavby i proti hnutí čchollima. Tito lidé jsou konec konců revizionisty, veskrze načichlými buržoazní ideologií.

My jsme komunisté, kteří bojují proti americkému imperialismu a za vítězství korejské revoluce. Všechny kádry a členové strany musí vynakládat všechny své síly na všestranné posilování politických, hospodářských a vojenských sil, které umožní aktivním způsobem uvítat velkou revoluční událost. Proto je nutné ve stranických organizacích všech stupňů nadále hluboce prodiskutovat dokumenty konference strany a energicky podniknout kroky k prosazení usnesení konference strany. Tak je třeba zintenzívnovat boj za likvidaci veškerého starého, nezdravého, kontrarevolučního ideologického jedu, přežívajícího uvnitř strany, jako je levicový i pravicový oportunismus, poklonkování před velkými, buržoazní ideologie, feudální konfuciánská ideologie, frakcionářství, sdružování podle krajanských nebo příbuzenských vztahů a pasivita a konzervatismus, boj za revolucionizování všech lidí a ještě energičtěji rozvíjet hnutí čchollima, abychom zajistili důsledné prosazení usnesení konference strany a zejména linie strany o souběžném provádění hospodářské a obranné výstavby.

Neklesat před obtížemi, nepodléhat sebeuspokojení z vítězství, neustále bojovat za nová vítězství, jít stále kupředu a dosahovat nového pokroku, to je ušlechtilá vlastnost lidí provádějících revoluci, to je revoluční morálka hrdinného korejského lidu. Musíme dosáhnout toho, aby všichni členové strany a pracující pevně drželi v rukou otěže čchollima a nadále energicky kráčeli vpřed a tak vyvolali nový revoluční nástup při prosazování historického usnesení konference strany.

2. O zlepšení a posílení práce při hospodaření s pracovními silami

Otázka zlepšení práce při hospodaření s pracovními silami není otázkou, která by dnes vznikala nově a poprvé. Naše strana kladla důraz na to, aby práce při hospodaření s pracovními silami se prováděla dobře, od prvního dne, kdy byla ustavena lidová státní moc a kdy se dala do budování hospodářství, a od začátku do konce této otázky věnovala hlubokou pozornost.

Práce při hospodaření s pracovními silami je jednou z nejušřednějších prací při řízení socialistického hospodářství a její zdokonalování a zintenzívnování je jedním z důležitých faktorů přibližujících vybudování socialismu a komunismu.

Jak všichni, soudružky a soudruzi, víte, je v kapitalistické společnosti mnoho nezaměstnaných, ale v socialistické společnosti nemáme nezaměstnané žádné. Proto v socialistické společnosti se nemohou vyskytnout přebývající pracovní síly. Jelikož s postupem budování socialismu vznikají neustále nové továrny a vytvářejí se stále nová výrobní odvětví, lze říci, že v socialistické společnosti je neustálý nedostatek pracovních sil jakousi zákonitostí. Proto správné hospodaření s pracovními silami, aby existující pracovní síly byly v maximální míře efektivně využity a aby se zvyšovalo množství výroby na jednoho pracovníka, je rozhodující zárukou, zajišťující vysoké tempo budování socialismu. Pustili jsme se do vlastního budování socialismu sice jen asi před málo více než deseti lety, ale i v průběhu této doby jsme naléhavě pocítili, že úspěch budování socialismu konec konců do značné míry závisí na tom, zda se dobře provádí práce při hospodaření s pracovními silami.

Ačkoli naše strana kladla takový důraz na dobré provádění práce při hospodaření s pracovními silami, máme v této práci ještě mnoho nedostatků a značně zaostává za faktickými požadavky rozvoje národního hospodářství. Příčinou tohoto stavu je, za prvé, že naše kádry, které vyšly z řad dělníků a rolníků, nemají dostatečné znalosti o budování socialistického hospodářství a mají málo zkušeností z řízení socialistického hospodářství, a za druhé to, že naši pracovníci nedokáží důsledně uplatňovat masovou linii a správně podněcovat iniciativu mas.

Úkolů, které musíme v duchu usnesení konference strany plnit, je opravdu mnoho a dnešní situace, kdy bilance pracovních sil je velmi napjatá, si naléhavěji než kdy jindy žádá, aby práce při hospodaření s pracovními silami se organizovala a prováděla dobře. Právě v této skutečnosti tkví také důvod, že jsme na tomto plenárním zasedání znovu do hloubky projednávali otázku zlepšení a zintenzívnění práce při hospodaření s pracovními silami. Toto plenární zasedání musíme učinit příležitostí k tomu,

abychom napravili nedostatky, projevující se v práci při hospodaření s pracovními silami, a dosáhli toho, aby v práci při hospodaření s pracovními silami byla co nejdříve sjednána náprava v souladu s požadavky skutečnosti.

Nejdůležitější věcí při hospodaření s pracovními silami je vychovávat všechny pracující tak, aby měli práci rádi a aby pracovali uvědoměle.

Nebylo by správné chápat práci při hospodaření s pracovními silami čistě jen jako technicko-provozní záležitost, která se vyčerpává tím, že se uspokojí požadavky všech odvětví národního hospodářství na pracovní síly, stanoví se pracovní normy a vyplatí se mzdy.

Práci při hospodaření s pracovními silami v socialistické společnosti lze nazvat prací s lidmi, prací, jejíž důležitou náplní je pěstování komunistického poměru k práci mezi pracujícími. Je to dáno tím, že řešení všech úkolů, stojících před oblastí práce při hospodaření s pracovními silami, jako je především odstranit plýtvání pracovními silami, racionálně využívat pracovní síly a zvyšovat podíl výroby na jednoho pracovníka, závisí konec konců do značné míry na tom, jak uvědoměle se pracující zapojují do práce, jinými slovy na tom, zda mají k práci správný poměr.

Výchova pracujících k tomu, aby si osvojili komunistický poměr k práci, je jednou z nejdůležitějších náplní komunistické výchovy.

Práce vytváří bohatství lidské společnosti a je zdrojem všeho našeho štěstí. Práce je vskutku posvátnou a čestnou záležitostí. Kdyby pracující svou prací nevytvářeli bohaté materiální hodnoty, nebylo by možno zvyšovat životní úroveň lidu a nebylo by možné se dobře sytit, šatit a žít, jak by si člověk přál. Materiální hodnoty nutné k zvyšování blahobytu nepadají prostě z nebe, nýbrž vytvářejí se jen prací. Tím spíše v socialistické společnosti, kde nejde jen o to, aby se dobře nasytil, ošatil a dobře se měl jen jednotlivec, ale kde všichni příslušníci společnosti se chtějí mít stejně dobře v duchu komunistické zásady „jeden za všechny, všichni za jednoho“, je nutné, aby všichni poctivě a pilně pracovali.

Nechť k práci a snaha přiživovat se na druhých je ideologií vykořisťovatelských tříd a nemá s komunistickou ideologií, která požaduje, aby všichni lidé stejně pracovali a stejně se měli dobře, nic společného.

Komunistický poměr k práci rozhodně nevzniká sám od sebe. Může vzniknout pouze ideovým bojem mezi láskou k práci a odporem k ní, mezi uvědomělým konáním práce a jejím vykonáváním z pouhé povinnosti, zkrátka jen dlouhým a ostrým bojem mezi komunistickou a buržoazní ideologií.

Zdaleka největšími nositeli ideologie odporu k práci a snahy mít se dobře bez práce jsou někdejší statkáři a kapitalisté, jakož i další příslušníci vykořisťovatelských tříd a středních vrstev.

Avšak jak jsem nejednou říkal, neplatí ani, že by ti, kteří se dříve těžko protloukali životem, už z toho titulu všichni měli rádi práci. I mezi dělníky a pracujícími rolníky je plno lidí, kteří považují práci za cosi nízkého, protože v minulosti za kapitalistické společnosti se těžkou prací tolik nadřeli a vyčerpávali, a kteří mají nesprávný názor, že oni sice pracují, ale jejich děti by rozhodně měly žít bez práce, pobírajíce nějakou „rentu“. Hned po osvobození přirozeně, ale i později po dlouhou dobu byli mezi rolníky mnozí lidé, kteří mysleli, že oni sice až do smrti budou zemědělci, ale ze svých dětí by chtěli mít úředníky nebo něco podobného, kteří by na poli nepracovali.

Také se nelze domnívat, že každý příslušník dělnické třídy má dnes už z toho titulu komunistický poměr k práci. Neměli jsme v naší zemi ani dříve mnoho dělníků, kteří by měli už dělnické pradědečky nebo dědečky, a navíc za války mnozí příslušníci dělnického jádra padli v boji s nepřítelem na frontě i v zázemí a část dělníků pro stáří opustila práci, takže příslušníků dělnické třídy s vysokou revolučností, kteří bezprostředně zažili vykořisťování kapitalistů, nám mnoho nezbylo.

Když se nám v poválečném období rychle rozvíjel průmysl, rozrostly se značně řady dělnické třídy, vstoupili do nich lidé z řad rolníků, lidé, kteří se dříve zabývali obchodem, střední a drobní podnikatelé a další nejrůznější lidé. Na základě toho, že tyto lidé přišli do závodů a odpracovali si tam několik let, ještě

nelze o nich říci, že se důsledně vyzbrojili skutečnou ideologií dělnické třídy, jejím revolučním duchem.

Pěstování komunistického poměru k práci není nutné jen u dříve nepracujících statkářů a kapitalistů, jakož i u inteligence a dalších lidí ze středních vrstev, je to naléhavě nutné u všech příslušníků společnosti, počínaje dělníky a rolníky.

Tato činnost je důležitou prací, které musí věnovat pozornost nejen několik pracovníků v oblasti hospodaření s pracovními silami, nýbrž celá strana. Výchovu v duchu lásky k práci musíme v současném období klást na první místo v komunistické výchově pracujících a vynakládat na ni všechny síly.

Dále budeme muset zavést tvrdou disciplínu a přísný řád pro bezvýhradné dodržování pracovní doby. Je skutečností, že při zajišťování toho, aby všichni pracující vykonávali svou práci uvědoměle a poctivě, hraje důležitou úlohu ideologicko výchovná práce mezi pracujícími, avšak pouhou výchovnou prací nelze tento problém plně vyřešit. Při energickém provádění výchovné práce mezi pracujícími je na druhé straně zapotřebí provádět přísný dozor, aby všichni lidé bez výjimky dodržovali 480 minutovou pracovní dobu.

Vlivem toho, že se dnes na ministerstvu práce a na dalších státních orgánech a v podnicích dobře neprovádí kontrola nad hospodařením s pracovními silami, uvolnila se pracovní kázeň a v pracovním pořádku je velký zmatek.

Uvedu několik příkladů.

Zřejmě v důsledku toho, že v hospodaření s pracovními silami je tak velký zmatek, vyskytují se dnes prý dokonce lidé, kteří se nechají zapsat v jednom závodě a jdou pracovat do jiného závodu, takže pobírají plat jak na tomto, tak na onom závodě.

Kdyby orgány pro hospodaření s pracovními silami byly zavedly přísnou pracovní kázeň a dozíraly na to, aby se dodržoval zákonný pořádek, k takovým jevům by nikdy nemohlo dojít.

Přestože strana na tyto věci takto mnohokrát kladla důraz, nemizí dosud případy neukázněnosti, kdy se v pracovní době konají schůze nebo kdy se lidé libovolně odvádějí z pracoviště jinam. I po osmihodinové denní práci se ve zbývajícím čase dají

bez potíží konat schůze a školení, je tedy zcela nepochopitelné, z jakého důvodu se schůze pořád konají v pracovní době.

Osmihodinová pracovní doba je státní zákon, stanovený dekretem o práci, který nikdo nemůže porušovat. Když někdo, ať je to kdokoli, poruší pracovní kázeň nebo se dotkne pracovní doby, pak je to zločinné jednání, porušující státní disciplínu, a musí být na ně jako takové příslušný zákonný postih. Jestliže výrobní náměstek závodu či podniku nezajistí dělníkům práci na dobu osmi hodin, pak je nutno zařídit, aby se za to zodpovídal státu, a jestliže ředitel nenechá dělníky pracovat po dobu osmi hodin, nýbrž je pošle na jinou práci, je nutno zajistit, aby se za to zodpovídal státu a dělníkům. Nebude-li zavedena takováto tvrdá kázeň a přísný pořádek, nebude možno stav v hospodaření s pracovními silami napravit.

Lze mít za to, že takové jednání, jako je pořádání schůzí v pracovní době, vyplývá z toho, že kázeň našich pracovníků se uvolnila a že propadli bezstarostnosti. Před válkou jsme stanovili, že schůze nelze konat v jiný den než v neděli a zajistili jsme, že pracovní dobu nebylo absolutně možno porušovat. Avšak v poslední době nehledě na výzvu, aby se v neděli odpočívalo a schůze se pořádaly s využitím času ve večerních hodinách nebo po práci, se usnesení strany bohorovně přehlížíjí, nehledí se ani na státní zákony a schůze se pořádají podle vlastní libosti v pracovní době. Takové případy už budou muset vymizet.

Osmihodinová pracovní doba přece není něco, co by vymyslel někdo jiný, ale heslo, s kterým přišla sama dělnická třída. Od samého počátku dělnického hnutí přišla dělnická třída spolu s jinými revolučními hesly i s heslem osm hodin práce, osm hodin odpočinku a osm hodin vzdělávání. I korejská dělnická třída podstupovala pro uskutečnění tohoto hesla těžký boj proti japonským imperialistům a jakmile naše země byla osvobozená, byla v severní polovině naší republiky dekretem o práci ihned zavedena osmihodinová pracovní doba.

Tuto osmihodinovou pracovní dobu, s jejímž heslem přišla sama dělnická třída a kterou si v krvavém boji vydobyla, by přirozeně ona sama měla uvědoměle dodržovat. Všichni bez výjimky musí poctivou práci po dobu 480 minut považovat za povinnost

občana, za přirozený společenský závazek a ve všech odvětvích bude třeba důsledně zavést systém osm hodin pracovat, osm hodin odpočívat a osm hodin se vzdělávat.

Jde o věc, která byla již kritizována, ale jistou dobu se v oblasti literatury a umění vyskytovalo nemálo spisovatelů, kteří si říkali „osvobození spisovatelé“, nechodili ani do úřadu, zůstávali si doma a když se jim chtělo psát, psali, když se jim nechtělo, vlezli si pod deku a spali. Takové v socialistické společnosti naprosto nepřipustné případy neukázněnosti se podle našeho názoru objevily vlivem toho, že se socialistická pracovní kázeň velmi uvolnila. Ovšemže strana poté ihned učinila opatření, aby byl zaveden systém, kdy spisovatelé a umělci sice vykonávají duševní práci, ale v pracovní době bezpodmínečně docházejí na určité místo, kde pracují, a v době odpočinku si pak odpočívají doma.

Ani ve vědecko-výzkumných institucích dnes nepanuje pracovní kázeň. Proto neexistuje žádný státní dozor nad tím, jak vědečtí pracovníci pracují, nikomu nezáleží na tom, zda pracují poctivě nebo ne.

Když jsem nedávno navštívil pobočku Akademie věd v Hamungu, řekl mi její ředitel, že na rozdíl např. od dělníků na závodech, u nichž se podle toho, kolik výrobků vyrobili, hned pozná, jestli pracovali poctivě nebo ne, ve vědecko-výzkumných ústavech neexistuje způsob, jak se přesvědčit o tom, zda pracovník opravdu studuje, zda opravdu provádí výzkum, i když o sobě tvrdí, že ve dne v noci sedí nad knihami a bádá v laboratoři, což prý je největší potíže. Říkal přitom, že v kapitalistických zemích kapitalisté s doktory či kandidáty věd uzavírají přesně vymezené smlouvy na dobu jednoho nebo dvou let, podle toho, jak dlouhé doby je třeba, na řešení určitého úkolu, a když pracovník za tu dobu úkol nevyřeší, musí jim uhradit vzniklou škodu, ba může být i propuštěn, kdežto za socialistického zřízení ani toto nelze provést, takže je to opravdu hrozné. Jen v hamungské pobočce Akademie věd prý je nemálo lidí, kteří si od státu pobírají plat doktora nebo kandidáta věd a říkají, že ve dne v noci cosi studují, ale za celá léta nedocházejí k žádnému výsledku. Soudruh ředitel pobočky prý zkusil vědeckým pracovníkům zadat výzkum-

né úkoly, aby získal kontrolu nad jejich prací, ale ani to se nepodařilo, a tak v poslední době prý pro ně zavedl systém kolektivního studia na společných schůzkách. Na to jsem mu řekl, že je nutno energicky rozvinout boj za odstranění pozůstatků staré buržoazní ideologie mezi vědeckými pracovníky a za jejich revolucionizaci a dosáhnout tím toho, že všichni budou pracovat uvědoměle, a že pouze takovými metodami, jako je kolektivní studium, přimět tyto pracovníky, aby dobře pracovali, půjde asi těžko. Jelikož mnozí z badatelů v oblasti vědecko-výzkumné práce patří mezi lidi, kteří v minulosti žili v poměrném přepychu, je mezi nimi boj za jejich revolucionizaci ještě naléhavějším problémem. Zároveň budeme muset učinit opatření k posílení státního a vědecko-technického dozoru nad prací vědecko-výzkumných pracovníků.

Zdá se, že mezi vědeckými pracovníky dnes máme mnoho povalečů, není ovšem třeba dvakrát opakovat, že když je vědecký pracovník povalečem, je to špatné, ale je nutno vidět, že zároveň i příslušné státní orgány, které nad nimi nevykonávají žádný dozor, nesou velkou odpovědnost za tento stav. Bude třeba zavést tvrdou kázeň a přísný pořádek, kdy se vědeckým pracovníkům bude jasně zadávat výzkumný úkol a řekne se, do kdy mají přečíst jakou knihu a do kdy mají probádat jaký problém, a když lhůta uplyne, výsledky se převezmou a v případě, kdy úkol nesplní, budou se za to státu zodpovídat. Poněvadž se však vědečtí pracovníci ponechávají sami sobě, dochází k projevům nepořádku, kdy pracují, jestliže se jim chce, a jestliže se jim nechce, nedělají nic.

U nás sice nemáme nezaměstnanost, ale povalečů, kteří nic nedělají a berou za to plat, máme stále ještě dost. Např. ve výzkumném ústavu oděvním při ministerstvu textilního a papírenského průmyslu sedí asi 200 lidí a provádějí prý jakýsi výzkum, ale to už trvá několik let a za tu dobu nevytvořili jediný nový vzor oděvu, který by stál za řeč. Úkol vyrábět průmyslovým způsobem nakládanou zeleninu kimčchi jsem poprvé uložil hned po osvobození a nyní dokonce existuje výzkumný ústav kimčchi, avšak ani dnes, po dvaceti letech, tento problém není vyřešen takže i v 5–6 patrových činžácích lidem nezbyvá, než si venku zakopat

kameninový zásobník na kimčchi a několikrát denně si tam pro kimčchi chodit. Také výzkumný ústav obchodu má množství výzkumných pracovníků, ale nedokáže přijít s žádným pořádným návrhem, který by přispěl k zdokonalení obchodního oběhu zboží. Ani mezi četnými výzkumnými ústavu, rozmístěnými na závodech a v podnicích, není téměř takový, který by vykazoval výsledky výzkumu, jež by stály za řeč.

Podle mého názoru je zapotřebí, aby pracovníci příslušných oddělení stranických orgánů a zainteresovaných odvětví, šli dolů, zorganizovali celkovou prověrku práce v oblasti vědeckého výzkumu a lidi, kteří vyseidávají po léta, aniž provádějí nějaký pořádný výzkum, lidi, kteří tam jsou, ale být nemusí, všechny poslali do výroby, kde se zocelí. Jestliže ve výrobě budou dobře pracovat a vykáží i výsledky ve výzkumu, bude je možno doporučit, aby se opět navrátili k práci ve výzkumné instituci. Napříště budeme ve výzkumných institucích muset zaměstnávat lidi zocelené ve výrobě a doporučené výrobními pracovišti a vymýtiti z těchto institucí všechny povaleče, kteří jen pobírají peníze.

Jak je vám všem, soudružky a soudruzi, známo, je stát mocenským orgánem, který plní funkci diktatury. Lze říci, že socialistický stát, kde státní moc je v rukou dělnické třídy, svou funkci diktatury plní teprve tehdy, když nejen potlačuje odpor svržených tříd, ale i energicky dozírá na to, aby všichni občané dodržovali pracovní zákony.

Co by dělaly státní orgány, k čemu by byly orgány pro hospodaření s pracovními silami, kdyby nevykonávaly žádný dozor, takže by bylo každému jedno, jestli se pracuje nebo ne, jestli se dodržuje pracovní doba nebo ne?

Budeme muset co nejrychleji odstranit případy nepořádku, které se vyskytují v hospodaření s pracovními silami a zavést přísný státní dozor a pravidelný dohled nad prací při hospodaření s pracovními silami. Tak budeme muset zajistit, aby každý, bez ohledu na to, zda vykonává fyzickou nebo duševní práci, přísně dodržoval pracovní dobu a aby lidé, kteří nepracují a jen lenoší, byli předmětem společenského odsouzení a náležitého zákonného postihu.

Další důležitou věcí při hospodaření s pracovními silami je správné rozmístování pracovních sil a důsledné dodržování socialistické zásady odměňování.

Orgány pro hospodaření s pracovními silami a pracovníci v tomto oboru musí věnovat hlubokou pozornost racionálnímu rozmístování pracovních sil s ohledem na jejich pohlaví, věk, tělesnou zdatnost a technickou kvalifikaci tak, aby všichni pracující mohli maximálně uplatnit své schopnosti.

Zároveň bude třeba důsledně prosazovat socialistickou zásadu odměňování, aby pracující byli odměňováni správně podle toho, kolik pracovali, kolik si vydělali. Zajistit, aby na každého člověka připadl správný podíl odměny podle množství a kvality jeho práce, který by nebyl větší nebo menší, než jak pracoval, má obrovský význam i pro zvýšení podnětů pro práci, pro posílení pracovní kázně a pro zajištění toho, aby pracující vykonávali práci poctivě a uvědoměle.

Problémem, kterému je při hospodaření s pracovními silami v současné době třeba věnovat hlavní pozornost, je energické prosazování technické revoluce.

Technická revoluce je rozhodující zárukou toho, že bude vyřešena současná napjatá bilance pracovních sil v naší zemi a rychle zvýšena produktivita práce, že pracující budou osvobozeni od těžké a namáhavé práce.

Technická revoluce sama o sobě je slavným revolučním úkolem stojícím před komunisty. V severní polovině republiky jsme již splnili úkol osvobodit pracující od útlaku a vykořisťování statkářů a kapitalistů. Chceme-li však vybudovat socialismus a komunismus, nemůžeme se spokojit jen s tím. K tomu je třeba vytvořit vysokou úroveň výrobních sil a odstranit rozdíl mezi těžkou a lehkou prací, mezi duševní a fyzickou prací, mezi prací v průmyslu a v zemědělství a pro to je bezpodmínečně nutné provést technickou revoluci. Nejčestnější a nejposvátnější úkol, který nás, komunisty, čeká poté, co jsme svrhli třídu statkářů a kapitalistů a osvobodili pracující od vykořisťování a z područí, je osvobodit pracující od těžké a namáhavé práce. Je to též poslední revoluční úkol, který komunisté musí splnit.

Zvláště za podmínek, kdy jako v naší zemi průmysl nebyl rozvinut vinou toho, že země byla v minulosti po dlouhou dobu v povstavení koloniální polofeudální společnosti, a kdy jsme od staré společnosti zdědili velmi zaostalou hospodářskou základnu, je technická revoluce ještě naléhavějším úkolem.

Avšak naši pracovníci stále ještě technickou revoluci nechápou správně a přistupují k ní pasivně a místo toho, aby s pomocí technické revoluce se snažili vyrábět více a s menším počtem pracovních sil, nemohou se zbavit nesprávného myšlení, které je vede k tomu, že jakmile dostanou výrobní úkol navíc, hned chtějí především zvyšovat stavy lidí. Z pouhého jediného faktu, že požadavky ministerstev na pracovní síly jsou nepředstavitelně velké, přičemž rezervní zdroje pracovních sil naší země jsou celkem malé, si lze učinit dobrou představu o tom, jak malý přehled mají naši vedoucí pracovníci o celkovém stavu pracovních sil naší země, a do jaké míry nevěnují pozornost technické revoluci.

Na IV. sjezdu naší strany bylo sice usneseno, že období sedmiletky bude obdobím všestranné technické revoluce, ale protože jsme se aktivně nevrhli do uskutečňování tohoto usnesení, technická revoluce ve vesnickém hospodářství nadále přešlapuje na jednom místě a vůbec nepostupuje kupředu. Jeden čas se toho mnoho napovídalo o mechanizaci, ale v poslední době se na stavbách rozloučili i s takovými prostředky, jako jsou trakaře a kolejové vozíky a materiál se zase nosí na zádech. Když se budovalo zavodňovací zařízení v Kijangu, bylo to sice v době, kdy náš strojírenský průmysl byl právě založen, ale četné práce se vykonávaly s pomocí pásových dopravníků, dnes se však i na stavbách vodních nádrží všude materiál nosí na zádech. Když jako nosiči pracují dospělí muži, ještě to tak nevádí, ale když při této práci vidíme ženy, je to opravdu trapné.

Zdá se, že někteří vedoucí pracovníci, kteří vyšli z řad dělníků a rolníků, již zcela zapoměli na to, jak se sami v minulosti nastrádali, zbyrokratičtěli a téměř nemyslí na to, jak by pracující osvobodili od těžké a namáhavé práce. Jestliže sami vedoucí pracovníci přímo neprojevují iniciativu v provádění technické revoluce, je to vážná věc, ale jestliže se vyskytují dokonce

případy, že nereagují ani na iniciativní návrhy zdola, aby se prováděla technická revoluce, a naopak technické revoluci brání, považující ji za obtěžování, je to naprosto neodpustitelné.

Lidé, kteří nechtějí zavádět mechanizaci, nechtějí provádět technickou revoluci, nejsou vlastně komunisty. Až do nedávna to ještě na frontách budování socialismu, na každém místě, vřelo pod heslem stále nově, stále kupředu, ale v poslední době jakoby si snad všichni přečetli Mongmin Sim So „Úvahy o moudrém králování“, vše stagnuje a strnulo, všichni jen přešlapují na místě.

Také to, že nejsme spokojeni s prací Výboru pro zemědělství, je dáno tím, že Výbor pro zemědělství dobře neprovádí výzkum, zaměřený na omezení namáhavé práce rolníků chemizací a mechanizací polních prací.

V jiných zemích sklízejí po 5 tunách rýže z každého čongbo, i když rýži pěstují bez přesazování sazenic a bez pletí plevele, protože používají prostředky na hubení plevelu, ale naši zemědělní pracovníci tvrději trvají na tom, že při pěstování rýže se musí sazenice bezpodmínečně přesazovat a plevel se musí plít ručně a říkají, že i při takovém ošetřování je obtížné dosáhnout sklizně aspoň 5 tun z jednoho čongbo nebo více. Jelikož lidské síly mají své meze, je ovšem pravda, že bude obtížné sklídit 5 tun rýže z každého čongbo, jestliže se budeme jako dnes nadále držet starých metod, kdy se sazenice sázejí ručně a stejně se pleje plevel.

Protože pracovníci v oblasti zemědělství pořád nařikají, že pro nedostatek pracovních sil nemohou zvyšovat výnosy na jednotku plochy, vyslali jsme na vesnici pracovní síly a snížili jsme obdělávanou plochu půdy, připadající na jednoho družstevníka na 0,6 čongbo; to však rozhodně nemůže být základní cestou k řešení problému. Stav pracovních sil naší země ani nedovoluje, abychom na vesnici stále posílali pracovní síly, a pak, i když sice zvýšením počtu pracovních sil lze výnosy do jisté míry zvýšit, osvobodit rolníky od namáhavé práce tak nelze.

Nedávno jsem rozmlouval s rolníky a ti také říkali, že rýžové sazenice se musí přesazovat, protože se těžko ničí plevel, ale kdyby bylo možno dokázat, aby plevel nerostl, mohla by se rýže

klidně vysévat přímo do rýžovišť. Vskutku, kdyby použitím prostředků na ničení plevelu bylo možno dosáhnout toho, aby plevel nerostl, nebylo by zapotřebí ani přesazovat rýžové sazenice, ani plít plevel.

Nelze přece do nekonečna jako dnes každoročně v sezóně přesazování sazenic či o žních mobilizovat na vesnici studenty, dělníky a úředníky z celé země, kteří po tu dobu musí zanechat své vlastní práce. Někteří lidé si myslí, že tato činnost svědčí o přednostech socialistického zřízení, ale je to jenom východisko z nouze, dané tím, že nebyla provedena technická revoluce, a rozhodně to není jev vlastní socialistickému zřízení.

Jak jsem řekl již minule na poradě s pracovníky zemědělství, v jedné zemi prý díky hojnému používání hnojiv dosahují u každé plodiny výnosu 4 tun i více na jednom čongbo. Lidé z provincie Rjanggando říkají, že ať dělají, co dělají, u ovsa nedosáhnou většího výnosu než 200 – 300 kg na jednom čongbo, v jiné zemi však dosahují jak u ovsa, tak u ječmene či pšenice výnosu 4 tun, u žádné plodiny se nestane, aby šli pod čtyři tuny.

Ta země je jak z hlediska obyvatelstva, tak z hlediska rozlohy obdělávané půdy podobná naší, ale protože má vysoké výnosy z jednoho čongbo, stačí, aby obiloviny pěstovali jen na rozloze 1 milionu čongbo a mají dostatek obilí k obživě a ještě každoročně prodají několik set tisíc tun do ciziny, na zbylé půdě pak pěstují krmiva, a tak vyrábějí i maso.

Kdybychom i my na vesnici provedli všestranně technickou revoluci, zejména chemizaci, proč bychom pak nedokázali zvyšovat výnosy plodin jako jinde či snižovat dřinu rolníků? Problém je v tom, že Výbor pro zemědělství, Akademie zemědělských věd a další pracovníci v oblasti zemědělství nevynakládají úsilí na výzkum, zaměřený na provádění technické revoluce na vesnici a nepouštějí se aktivně do této práce.

Při své poslední návštěvě v provincii Jižní Hamgjong jsem soudruhům z hamhungske pobočky Akademie věd dal za úkol, aby vědci dále zintenzívnili studium, zaměřené na aktivní prosazování chemizace zemědělství, jelikož v současném období je v naší zemi pro technickou revoluci na vesnici důležitější chemizace než mechanizace. Jestliže u nás budeme vyrábět více

draselných, fosforečných a dusíkatých hnojiv a dodávat je na pole a rýžoviště, jestliže budeme odstraňovat plevel s pomocí chemických prostředků na hubení plevelu, pak budeme s to velmi značně zvýšit výnosy a obejdeme se bez ručního pletí.

Vskutku, než zvyšovat výnosy ručním pletím plevelu, je několikanásobně snazší výnosy zvyšovat přidáním hnojiv a použitím prostředků na hubení plevelu. V továrně na výrobu hnojiv nespatříme ani jednoho člověka, který by při své práci tak dřel jako lidé, kteří vkleče na kolenou plejí plevel, a mnozí tam jen sedí a pozorují chod přístrojů. Protože i továrna na herbicidy je chemickou továrnou, nebude se příliš lišit od továrny na hnojiva.

Jestliže dobře provedeme technickou revoluci a na 1,300.000 čongbo obdělávané půdy, kde lze uplatnit mechanizaci, budeme dosahovat výnosů 4,5 – 5 tun na jednom čongbo, pak na zbývajících několika stech tisících čongbo budeme moci pěstovat krmivové plodiny. Tak dokážeme sami vyřešit problém obilovin i dodávat pracujícím ve větším množství maso a další živočišné výrobky.

Vedoucí tajemník stranického výboru uhelného dolu Andžu ve svém diskusním příspěvku řekl, že zkonstruování a zavedení válcového rubacího stroje jejich vlastními pracovníky jim umožnilo upustit od odstřelu a odstranit prach a kouř, takže zdraví škodlivá práce se změnila v práci zdraví neohrožující a produktivita práce se zvýšila několikanásobně. Což to není výtečné? Jestliže na všech uhelných dolech bude jako na dole Andžu všechna práce mechanizována a automatizována, pak nebude velkého rozdílu mezi těžebním uhlím na dole a tkaním látek v textilce.

Soudruzi z dolu Andžu nezhotovili takový stroj proto, že by měli nějaké zvláště dobré podmínky. Tito soudruzi podle směrnic strany aktivně rozvinuli hnutí za technický pokrok, dali dohromady rozum mnoha lidí a vyvinuli si takový skvělý stroj v opravářském provozu vlastního závodu. Jestliže se člověk k něčemu rozhodne a pak k tomu podnikne masu, pak neexistuje věc, kterou by nedokázal.

Jak jsem řekl na nedávné konferenci pracovníků v oblasti přesného strojírenství, po dobu příštích asi tří let nechť si žádné

odvětví, žádný závod a podnik nepředstavuje, že dostane další pracovní síly, nýbrž nechť rozvíjí boj za splnění sedmiletky s pomocí technické revoluce. Jestliže budete, soudružky a soudruzi, žádat stranu a vládu, aby vám poskytla ocel, potřebnou pro technický pokrok, pak toto přání bude možno vyslyšet, ale požadavkům na další pracovní síly vyhovět nelze a i kdybychom je dát chtěli, nemáme zdroje pracovních sil. Všude bez výjimky je nutno vycházet z toho, že sedmiletka se bude plnit s pomocí technického pokroku bez přidělu pracovních sil, jako z dané zásady.

V této souvislosti soudím, že je zapotřebí dát závodům a podnikům jisté materiálové fondy, především pokud se týče oceli, aby si v zájmu technického pokroku mohly samy zhotovovat strojní zařízení.

V naší zemi máme velmi mnoho různých barevných kovů a železné rudy, takže máme příznivé podmínky pro rozvíjení hutnictví a strojírenství. I když budeme vyrábět mnoho strojů nejen pro potřeby naší země, ale hojně i na vývoz do jiných zemí, nemusíme mít vůbec žádné starosti, že by nám po několik příštích generací chyběly suroviny. Máme v naší zemi též hojné zdroje elektrické energie a hodně vápence a antracitu, takže i rozvoj chemického průmyslu má u nás velmi velké perspektivy. Máme proto všechny podmínky pro to, abychom mohli v širokém měřítku ve všech odvětvích národního hospodářství zavádět mechanizaci, elektrifikaci a chemizaci.

Při provádění technické revoluce nemůžeme narazit na žádný problém. Proč tedy stále podléháme pasivitě při provádění technické revoluce? Závažnou příčinou toho je skutečnost, že naši pracovníci si stále ještě nejsou jasně vědomi toho, co je komunismus, že nemají vyvinutou lidovost a třídnost, která by je vedla k přesvědčení, že je třeba osvobodit pracující od těžké práce a zvýšit jejich životní úroveň, že jim schází silná bojová vůle vyrábět ještě více materiálních hodnot, aby se plně projevil skutečné přednosti socialismu, a pevné odhodlání jít ještě rychleji kupředu. Tím je dáno, že i vedoucí pracovníci, kteří jsou na místech, odkud by se technická revoluce měla přímo organizovat a vést, neprojevují energickou náročnost k plnění úkolu technické revoluce, vytyčeného stranou, a ponechávají volný průběh

tomu, ať se tento úkol plní nebo ne, a také badatelé, studující vědu a techniku, se pro svou slabou revolučnost vyhýbají vážné práci a neřeší jasně žádný problém.

Naši vědci a technici již několikátý rok tvrdí, že něco vyvíjejí, ale nedokáží pořádně zhotovit žádný stroj na sklízení rýže.

Budeme muset rozvinout energický ideový boj proti veškerým tendencím pasivity, které se projevují při provádění technické revoluce.

Vzhledem k tomu, že úkol technické revoluce je úkolem, jehož smyslem je docílit, aby se všem lidem dařilo dobře, musí v zájmu technické revoluce všichni bez výjimky mobilizovat svůj um.

Také mezi vědci a techniky je třeba dále zintenzívnit boj za zvyšování jejich kvalifikace. Z diskuse nabývám dojmu, že se dobře neprovádějí věci, na kterých se strana již dávno usnesla, totiž odvážné vysílání vědců a techniků na pracoviště do výroby, aby se tam od dělnické třídy přiučili její revolučnosti a aby získali dokonalejší přehled o výrobní technice. Budeme muset podle směrnic strany vysílat vědce a techniky na pracoviště do výroby a posilovat tak jejich tvůrčí spolupráci s výrobcí a zajišťovat, aby vynakládali své úsilí na řešení vědecko-technických problémů, na které naráží výroba. Dále bude třeba zavést přísný systém, podle něhož bezpodmínečně každý absolvent vysoké školy bez výjimky bude moci pracovat ve výzkumné instituci teprve poté, co se zocelil na pracovišti ve výrobě a získal tam jisté výrobní zkušenosti.

Zároveň bude třeba věnovat obrovskou pozornost zvyšování technické kvalifikace pracujících.

V zájmu zvyšování technické kvalifikace dělníků je třeba je lépe učit technice a dlouhodobě stabilizovat jejich pracovní zařazení. Ve všech odvětvích národního hospodářství bude třeba lépe zařídit školy pro vedoucí provozů, školy pro vedoucí pracovních skupin a školy pro kvalifikované dělníky a řádně pečovat o jejich chod, bude třeba ještě lépe vytvářet pracujícím, kteří dálkově studují, podmínky pro to, aby se mohli učit.

Dále bude třeba aktivně snižovat počet pracovních sil v nevýrobních odvětvích a v administrativě a počet nepřímých pracovních sil.

Jelikož problém zvýšení uvědomělého vztahu pracujících k úkolu technické revoluce či k práci nelze vyřešit ze dne na den, je pro řešení napjaté bilance pracovních sil v tomto okamžiku nutné na jedné straně zajistit, aby zvýšením pracovní kázně byla plně využívána pracovní doba, a na druhé straně je důležité snižovat počet pracovních sil v nevýrobních odvětvích a v administrativě a počet nepřímých pracovních sil a převádět tyto síly do výrobních a přímých odvětví.

V uplynulém období jsme vedli boj za snížení počtu nevýrobních a nepřímých pracovních sil, avšak dosud máme v těchto odvětvích pracovních sil velmi mnoho.

Je bezpochyby skutečností, že se na našich závodech všeobecně administrativní a další nevýrobní pracovní síly rozrostly nad potřebnou míru. Podívejme se teď na konkrétní příklady z několika závodů.

V cementárně Sunghori mají prý jen odborových funkcionářů třináct, nač ale potřebují tolik lidí? Je vždycky možno řídit při práci, i když nebude zvláštních vedoucích sportovních a uměleckých kroužků. Stačí, když se činnost kroužků bude provádět tak, že lidé, kteří mají zájem o sport nebo o umění, se sejdou, založí kroužek, nejschopnějšího ze svého středu si zvolí za vedoucího a po společné práci se všichni společně budou věnovat činnosti kroužku.

Rozhodně nejsme proti činnosti kroužků. Protože sportovní i umělecká činnost je důležitým oborem kulturního života, je přirozeně třeba ji pěstovat a zejména mezi mládeží je takové kroužkové činnosti ještě více zapotřebí. Říkáme jen, že kroužkovou činnost je třeba provádět v širokém měřítku jako masové hnutí, k čemuž není zapotřebí zvláštních placených vedoucích.

Když se podíváme na pracovní síly závodního klubu uhelného dolu Kowon, zjišťujeme, že mají jednoho vedoucího klubu, po jednom vedoucím kulturní činnosti, sportovní činnosti a výtvarné činnosti, dvě administrativní síly, pět lidí na názornou agitaci a tři kinopromítače, celkem 14 lidí. Mám dojem, že by se

vystačilo celkem tak s třemi nebo čtyřmi lidmi, s vedoucím, promítačem a pracovníkem, který by zároveň dělal vedoucího kulturní činnosti a měl na starosti knihovnu. Pracovníci klubů by také neměli být vybíráni z řad silných a zdravých pracovníků, nýbrž pokud možno z řad zasloužilých vojáků nebo lidí, kteří pro slabé zdraví nemohou řádně zastávat práci ve výrobě.

Také pokud jde o stranické pracovníky, nebude možné, aby tajemník buňky byl placeným funkcionářem. Na mnoha závodech a v podnicích dnes prý dokonce i tajemníci buněk jsou zřejmě postaveni zcela mimo výrobní proces, jakou stranickou práci však mohou tajemníci buněk se členy strany provádět, když s nimi nepracují a jsou mimo ně? Jen když tajemníci buněk spolu s dělníky pracují, mohou dobře znát jejich situaci, mohou také včas řešit problémy, které dělníky tlačí a mohou hned napravovat to, co se nedělá dobře. Kdo stojí mimo výrobu, může nakonec zbyrokratičtět, avšak pracovníci základních organizací strany rozhodně zbyrokratičtět nesmějí. Nejen pracovníci základních organizací strany, nýbrž ani pracovníci základních organizací společenských organizací absolutně nesmějí stát mimo pracovní proces.

Budeme muset podle směrnic strany všeobecně odvážně snižovat počet pracovních sil v administrativním aparátě a v ostatních nevýrobních odvětvích. Jestliže chceme splnit ohromné úkoly hospodářské i obranné výstavby, je situace našich pracovních sil velmi napjatá, což by tedy bylo možné držet si tolik pracovníků v administrativě, jako tam máme dnes? Podle mého názoru by se počet pracovníků v administrativě včetně stranických pracovníků v celostátním měřítku v závodech a podnicích všech odvětví národního hospodářství měl snížit asi na 48% celkového počtu jejich zaměstnanců. Zároveň bude třeba i ve výrobních odvětvích snižovat počet pracovních sil v nepřímých a v pomocných oborech podle zvláštností jednotlivých odvětví a zajišťovat větší zásobování přímých a základních výrobních odvětví pracovními silami.

Dále bude třeba rozhodným způsobem zlepšit plánování práce.

Plánování práce je základem racionální organizace práce a efektivního využívání pracovních sil a správné plánování práce je tudíž základní zárukou zlepšení hospodaření s pracovními silami. Tím spíše za podmínek, kdy situace pracovních sil je velmi napjatá, jako je tomu dnes, má dobrá organizace plánování práce, aby zdroje pracovních sil naší země bylo možno aktivně mobilizovat, aby pracovní síly bylo možno racionálně rozmísťovat a aby bylo možno zvyšovat produktivitu práce, obzvláště velký význam.

I dříve jsem již nejednou mluvil o plánování práce a zejména, když jsem prováděl řízení v obci Čchongsanri a v täanském elektrotechnickém závodě, jsem na ně a na plánovací činnost vůbec hodně kladl důraz. Materiál, zařízení a finance se tudíž používají poměrně plánovitě, i když se v tom vyskytují nedostatky, avšak pracovních sil, které jsou nejdůležitějším prvkem výroby, se v mnoha případech stále ještě využívá bez plánu, jak koho napadne.

Nejrůznější nedostatky, které se projevují v hospodaření s pracovními silami, jako je to, že v naší zemi máme nízký objem výroby na jednoho obyvatele, že máme mnoho případů plýtvání pracovními silami, že máme ještě značný počet lidí, kteří se flákají a že v organizaci práce v podnicích dochází ke zmatkům, závažným způsobem souvisí s tím, že se neprovádí dobře plánování práce.

Ačkoli na tomto zasedání četní soudruzi diskutovali o hospodaření s pracovními silami, o plánování práce se nezmínil nikdo a někteří soudruzi dokonce správně nevědí, co znamená sám výraz plánování práce. To jasně svědčí o tom, jak formálně naši pracovníci v uplynulém období prováděli práce při hospodaření s pracovními silami a do jaké míry nevěnovali pozornost plánování práce.

Státní plánovací výbor, kterému je dnes svěřeno plánování práce, zaměňuje téměř úplně svou práci za prosté rozdělování pracovních sil mezi jednotlivá odvětví národního hospodářství a ministerstvo práce se oddává zase jen tomu, že naplňuje plánované počty lidí.

Uvedu několik příkladů toho, jak se nesprávně provádí plánování práce.

Dnes máme v celostátním měřítku velmi napjatou bilanci uhlí a pro nedostatek uhlí nemůžeme náležitě vyrábět. Když tuto situaci uvážíme, musíme za podmínek, kdy uhelné doly ještě v dostatečné míře nezavedly mechanizaci, dodat tomuto odvětví další pracovní síly, jestliže chceme vytěžit více uhlí. Bylo by proto třeba zajistit vyšší těžbu uhlí i za cenu toho, že do odvětví uhelných dolů budou převedeny pracovní síly, odčerpané strojírenským či jiným závodům. Protože ani Státní plánovací výbor ani ministerstvo práce nečiní žádná opatření, nemůže uhelný průmysl pro nedostatek pracovních sil vytěžit více uhlí a ostatní odvětví zas pro nedostatek uhlí nemohou zajistit řádný chod závodů a mnoho lidí je tím odsouzeno prostě k nečinnosti.

Tu a tam se dnes setkáváme s případy, že se pracovní síly rozmísťují bez uvážení, bez ohledu na charakter práce a na fyzickou konstituci pracovníka. Protože včera odpoledne hodně přšelo, měl jsem obavy, zda to nenaruší polní práce, a tak jsem zajel až do Čchongsanri; po cestě tam i zpět jsem viděl, že na stavbě silnice pracovala téměř výlučně děvčata, která právě vyšla školu. Podle mého názoru tato mladá děvčata nemohou zvládnout namáhavou práci, kterou mohou vykonávat dospělí a zdraví muži, a už vůbec nemohou splnit státem stanovené pracovní normy. Protože orgány pro hospodaření s pracovními silami se takto oddávají jen naplňování plánovaných počtů lidí a rozmísťují pracovní síly ledabyly, aniž berou v úvahu tělesnou konstituci a kvalifikaci lidí, pak je přirozeně zapotřebí více pracovních sil, než je plánováno, stavební náklady vzrůstají a doba stavby se prodlužuje.

Nedostatky v plánování práce se projevují i v tom, že se bez rozmyslu odčerpávají nebo přidávají pracovní síly. V minulém roce bylo strojírenskému závodů v Rjongsongu odčerpano 600 pracovních sil s odůvodněním, že není ocel, a letos byl stejnému závodů tento počet pracovních sil opět přidělen. Síly, odčerpané ze závodů, byli kvalifikovaní dělníci, ale nově přijaté síly jsou mladá děvčata bez kvalifikace, protože kvalifikované dělníky nebylo kde brát. Podle ředitele si člověk musí na strojírenském

závodě pobýt nejméně tři nebo čtyři roky, než se okouká tak, aby si dovedl vlastníma rukama zajistit svou práci, ale do té doby se mu prý musí seřizovat nástroje a přinášet materiál, takže dochází k velmi značnému plýtvání pracovními silami. Ředitel také říkal, že dnes je velmi silná fluktuace pracovních sil, a proto se nezvyšuje ani technická kvalifikace dělníků ani kvalita výrobků.

Jak je každému známo, je strojírenský závod v Rjongsongu velmi důležitým závodem, který je tak říkajíc v rámci naší země mateřským závodem. I kdyby byl skutečný nedostatek oceli, měl by takový závod dostávat dostatek práce, aby tam bylo možno stabilizovat pracovní síly a také zvyšovat technickou kvalifikaci dělníků, i za cenu toho, že by se zastavily jiné závody. Avšak plánovací orgány i orgány pro hospodaření s pracovními silami k takovým věcem vůbec nepřihlížejí a stereotypně odčerpávají jednomu záводу několik set pracovníků a jinému záводу také několik set pracovníků a když stavy pracovních sil opět doplňují, zase stejným způsobem přiklepnou tomu závodu několik lidí a onomu závodu zase několik lidí. Tím vyvolávají jen zmatek ve výrobě a způsobují jen zbytečné plýtvání silami.

Také předloni, nebo kdy to bylo, když šlo o to, poslat pracovní síly na vesnici, mělo ministerstvo práce, jestliže se svého úkolu chtělo zhostit správně, nejprve konkrétně zjistit, které výrobní odvětví je významnější a které je méně důležité, kde je hodně nepřímých pracovních sil, a pak plánovitě provést regulaci stavů pracovních sil. Tím, že však regulaci stavů pracovních sil provedlo bez rozmyslu jen tak počítáním na prstech, způsobilo nemálo zmatků. Když jsem byl na traktorovém závodě v Kijangu, naříkali tam vedoucí pracovníci závodu, že za dva měsíce by měli dostat další pracovní síly, ale že jim teď chtějí odebrat a poslat na vesnice 500 pracovníků kvůli tomu, že zrovna v tomto okamžiku jim něco pracovních sil přebývá. Řekl jsem jim tedy, že když vyrobí více traktorů, když zhotoví více náhradních dílů a pošlou je na vesnici, bude to lepší, než kdyby tam poslali 500 svých pracovníků, proto aby pracovní síly nepouštěli a místo toho raději zvýšili výrobu. Na požadavek, aby závod, který za dva měsíce má dostat další síly, stav svých pracovníků snížil, nelze hledět jinak než jako na čin, který má vnést do výroby zmatek.

Právě tak se pracuje na Státním plánovacím výboru a na ministerstvu práce.

Státní plánovací výbor si dnes jenom hraje s čísly a problémům stabilizace pracovních sil a zvyšování jejich technické kvalifikace nevěnuje vůbec žádnou pozornost a ministerstvo práce vykonává prostě jenom úlohu zprostředkovatelný práce, která si jen odebírá a přiděluje dělníky.

Kdyby na ministerstvu práce jen vypracovali správný plán práce, pak třebaže Státní plánovací výbor vytyčil plán nesprávně, by nemohlo docházet k takovým případům nepořádku, jako že se dneska jednomu závodu pracovní síly odeberou, aby se přesunuly na druhý závod, a zítra se zas pracovní síly odeberou jinému závodu, aby se opět doplnily stavy prvního závodu.

Eventuálně se může stát, že se závodu stanoví nižší plán než dříve z toho důvodu, že buď v celostátním měřítku je nedostatek materiálu nebo že se nepodařilo v cizině nakoupit suroviny, které se tam měly koupit. Plán by podle možností vždycky měl udržet úroveň dosavadního roku nebo ji dále zvyšovat, avšak ani v době, kdy se z důvodů, které nelze ovlivnit, stanoví úkoly plánu níže, by se důležitým závodům, které mají význam z hlediska celého národního hospodářství, takovým jako je tokčchonská automobilka, strojírenský závod v Rjongsongu nebo traktorový závod v Kijangu, pracovní síly neměly odebírat, nýbrž by se měla učinit opatření, jak zbývajících pracovních sil jiným způsobem využít. Řekněme například, že tokčchonská automobilka vyrobila loni 3.000 vozů, ale letoš z nevyhnutelných důvodů nebude moci vyrobit více než 2.000 až 2.500 vozů. V takovém případě by se počet pracovních sil, odpovídajících snížení výrobního plánu, neměl odebírat a převádět jinam, nýbrž by se buď měl po určitou dobu, třeba devět měsíců, nechat pracovat podle výrobního plánu a po zbylé tři měsíce by se poslal do dolů těžít uhlí, aby se pak zase do závodu vrátil, nebo by se přebývajících pracovní síly, třeba 500 lidí, měly na jeden rok poslat na práci do dolů při zachování jejich pracovního poměru k záводу, aby se pak vrátily a plnily zvýšený výrobní plán následujícího roku. Kdyby se to však takto nedělalo, nýbrž by se s odůvodněním, že byl snížen plán, kvalifikovaní dělníci bez rozmyslu posílali pryč a pak, až

by plán byl opět zvýšen, by se přijímali zase noví lidé, nebylo by vůbec možno zvyšovat kvalitu strojího zařízení, jako automobilů či traktorů, ani technickou kvalifikaci dělníků.

Domnívám se, že za to, že v minulosti docházelo k nepromyšlenému střídavému odebírání pracovních sil strojírenských závodů, může Státní plánovací výbor a ministerstvo práce, ale zodpovědnost za to nese i ministerstvo strojírenství a odpovídající podniky, které včas nepředložily své připomínky.

V zájmu zlepšení hospodaření s pracovními silami je nutno rozhodným způsobem zjednat nápravu v plánování práce. Také právě zde je největší rezerva pro ušetření pracovních sil. Vskutku, kdyby se práce plánovala dobře a pracujícím by se jasně zadala práce, kterou mají vykonat za rok, a práce, kterou mají vykonat za první pololetí, kdyby se jim jasně zadala i práce, kterou mají vykonat za měsíc, za týden a nakonec i za každý den, všichni by se pak snažili, aby splnili své povinnosti. Pak by přirozeně jak přestalo plýtvání s pracovními silami, tak by zmizeli lidé, kteří se flákají, a velmi značně by se zvýšilo i vyrobené množství na jednoho zaměstnance. Jestliže jen plánovací práce budeme provádět správně podle směrnic strany, pak s pracovními silami, které máme k dispozici, můžeme objem výroby proti dnešku zvýšit jistě dvojnásobně. Proto bude třeba posílit stranické řízení tak, aby nejen Státní plánovací výbor a ministerstvo práce, což je samozřejmě, nýbrž i jiná ministerstva, provinční lidové výbory, a dále lidové výbory a hospodářské orgány všech stupňů, co nejdříve zjednaly nápravu v plánování práce.

Stejně, jako je tomu u každé jiné práce, musíme, jestliže chceme správně provádět plánování práce, nejprve mít vědecký statistický materiál, získaný detailním průzkumem. S prázdnými rukama bez jakéhokoliv vědeckého statistického materiálu nelze vypracovat reálný plán práce.

Na získávání statistického materiálu není nic tak těžkého. Sedět bez hnutí v ústředí jako dnes a chtít získat materiál ovšem těžké je, ale když se jde dolů do výroby, jak k tomu vyzývá strana, když se přímo jedná s dělníky, pak lze získat přehled dokonce i o tom, který dělník v té či oné pracovní skupině má takovou

či onakou kvalifikační třídu, jakou má tělesnou konstituci i jaké má dobré a špatné stránky.

Kdybychom také měli podle jednotlivých závodů karty, kde by byly zapsány podrobné údaje, nebylo by nutno stále docházet až na pracoviště. Ministerstvo práce by samozřejmě podrobným průzkumem mělo zjišťovat a mít zapsáno ve spisech, jaký se na každém závodě vyrábí sortiment, jak velké množství se ho tam vyrábí, kolik tam mají pracovních sil, kolik je z toho dělníků první třídy, kolik druhé třídy, kolik třetí třídy a kolik čtvrté třídy, kolik je z toho mužů a kolik žen, kolik žen z jejich celkového počtu má nastoupit mateřskou dovolenou, kolik je přímých a kolik nepřímých pracovních sil, jaké je složení pracovních sil podle profesí, jaké tam mají pracovní normy a jak se tyto normy plní. Kdybychom měli jen karty našich velkých závodů, bylo by možno jak rozmisťování pracovních sil, tak jejich regulaci bez potíží provádět plánovitě. Kdybychom jen měli karty podle jednotlivých závodů, vypracované na základě detailního průzkumu, mohli bychom vždycky, když by bylo třeba provést regulaci pracovních sil, iniciativně provést takové práce, jako je odčerpání pracovních sil z odvětví, která jsou z hlediska národního hospodářství méně důležitá a ze závodů a podniků, kde mají velký počet nepřímých pracovních sil a nízkou produkci na jednoho zaměstnance, a doplnění stavů pracovních sil v odvětvích a podnicích z hlediska národního hospodářství důležitějších a potřebnějších. Tak by na závodech a v podnicích nedocházelo k žádným zmatkům.

Jak jsem nedávno říkal již pracovníkům ministerstva hutního průmyslu, dosahují na rudném dole Songhung na jednoho zaměstnance mnohem vyšší produkce než na rudných dolech Tăjudong nebo Hjangsan. Jestliže tomu tak je, pak když na dole Songhung budou hlásit nedostatek pracovních sil, bude možno bez potíží učinit opatření, aby na dole Hjangsan byly ponechány jen síly nutné k dozoru nad zařízením dolu, kdežto ostatní pracovní síly aby šly na nějaký čas pracovat na důl Songhung. Proto bude ministerstvo práce a další instituce a orgány pro hospodaření pracovními silami muset věnovat hlubokou pozornost zlepšení plánování práce.

Důležitou věcí při hospodaření pracovními silami je dále péče o zásobování.

To, že péče o zásobování je svého druhu politickou prací, je důležitý závěr, k němuž jsme došli v průběhu dlouhého revolučního boje. Jak v době našich někdejších partyzánských bojů, tak v době Vlastenecké osvobozené války nám zkušenost ukázala, že jednotky, kde se dobře provádělo týlové zabezpečení, měly vysokou bojeschopnost a jejich příslušníci velkou bojovnost, kdežto jednotky, kde se týlové zabezpečení provádělo špatně, měly bojeschopnost slabou a také bojovnost jejich příslušníků nebyla veliká. Je nabitelní, že lidé, kteří se ani pořádně nenajedí, ani si dobře neodpočinou, nemohou vydržet a dobře bojovat. Fyzická síla člověka má určité meze a jestliže se člověku nezajistí určitá výživa a odpočinek, nemůže to fyzicky vydržet.

Nevěnovat pozornost zásobování je projev staré buržoazní ideologie. Kapitalisté nevěnují celkem žádnou pozornost péči zásobování dělníků. Protože v kapitalistické společnosti je hodně nezaměstnaných a mnoho zdrojů levné pracovní síly, nemají kapitalisté ani nejmenší obavy, že by pro nedostatek pracovních sil nemohli zajistit chod svých podniků, a tudíž dělníky libovolně krutě vykořisťují a když dělníci požadují, aby jim byly zvýšeny mzdy, kapitalisté to povýšeně odmítají a říkají jim, když se vám nechce dělat, běžte jinam.

Avšak za socialistického zřízení, kde lid je skutečným páněm země, takto postupovat v žádném případě nelze. Za socialistického zřízení se vedoucí hospodářští pracovníci a vedoucí pracovníci závodů a podniků musí chovat k dělníkům jako k revolučním soudruhům a musí péči o jejich zásobování věnovat hlubokou pozornost.

Myslím, že jen na této tribuně jsem na péči o zásobování pracujících kladl důraz už nejméně desetkrát. Avšak dosud nedošlo v péči o zásobování pracujících k výraznému zlepšení.

Nedostatky v péči o zásobování pracujících se nevyskytují rozhodně proto, že by pro její dobré vykonávání nebyly podmínky. V péči o zásobování pracujících ovšem existují také problé-

my, které je třeba řešit celostátně, ale nedělá se také velmi mnoho věcí, které by si bez potíží mohli dělat sami v krajích. Dnes, soudružky a soudruzi, nedokážete pracující řádně zásobovat jedlými oleji, ale i to by se dalo bez potíží řešit, kdyby se tomu věnovala pozornost a kdyby se to dobře organizačně zajišťovalo. Nedávno jsem zajel do jednoho družstva v okrese Hungsan provincie Jižní Hamgjong; loni tam dobře bojovali o to, aby rolníkům zajistili jedlý olej, a tak prý mezi všechny domácnosti rozdělili po dvou malech sezamu. Dva maly sezamu jsou 18–19 kg, což je velmi mnoho. Proto tam všichni lidé mají oleje pro svou potřebu dost. Avšak v provincii Jižní Pchjongan se péče o zásobování pracujících řádně nedaří. I jiné provincie, města a okresy by si měly z okresu Hungsan vzít příklad. Rolníkům lze jedlý olej zajistit, jen když se bude dobře dělat organizační práce.

Kdyby každé družstvo, každá pracovní skupina vyhradila kousek pole, kde by zasela sezam, jak jsme to předloni říkali v diskusi na poradě předsedů provinčních, městských a okresních stranických organizací, bylo by bývalo možno jedlé oleje rolníkům zajistit, avšak stranická organizace provincie Jižní Pchjongan ani provinční výbor pro vesnické hospodářství a okresní výbory strany neprovedly žádnou organizační práci. Kde by se pak olej vzal?

V provincii Jižní Pchjongan nedokáží pracujícím řádně zajistit nejen olej, ale ani zeleninu. Nedávno jsem se telefonicky ptal vedoucího tajemníka strany v železárnách Hwanghã na péči o zásobování pracujících. Ten mi řekl, že dělníci z železáren byli vysláni na práci do provincie Jižní Pchjongan a že tam mají nesnáze, protože tam dostanou zeleninu ke koupi draže než v Songnimu. Ptal jsem se vedoucího tajemníka strany v provincii Jižní Pchjongan, zda to odpovídá skutečnosti on se vymlouval, že zelenina by v provincii byla, ale že nemají zajištěnou dobrou dopravu, takže dochází k takovéto situaci. I kdyby to bylo špatnou dopravou, není však ta zelenina v poměru k jiným místům opravdu příliš drahá? Kdybychom zeleninu dodávali za tak vysoké ceny, nemohli bychom životní úroveň pracujících zvýšit.

Příčinou takových jevů je to, že vedoucí pracovníci nevyvíjejí úsilí, aby se pustili do zlepšování životní úrovně lidu, neboť se vyznačují malou stranickostí, třídností a lidovostí.

Jak v diskusi řekl vedoucí tajemník strany v železárnách Hwanghä, zavedli v železárnách podle výzvy strany na zeleninových pozemcích o výměře 100 čongbo postřikové zavlažování, čímž zajistili v dostatečném množství dodávku zeleniny pro dělníky a ještě jim zbylo, a stádo 40 dojníc, které dostali před několika lety, rozmnožili na více než 180 kusů, takže dělníkům i dětem v jeslích pravidelně dodávají kravské mléko. Železářny Hwanghä dnes mají spolehlivou zásobovací základnu a zanedlouho budou schopny v dostatečném množství zajišťovat i maso.

Avšak tokčchonská automobilka má přidružený statek o výměře 140 čongbo, dopravní prostředky si může snadno zajistit, protože je sama vyrábí, a má také všechny podmínky pro mechanizaci a pro zavedení zavlažovacího systému; čistě však vinou toho, že tamější vedoucí pracovníci tomu nevěnují pozornost a neprovedli organizační práci, péče o zásobování pracujících se dosud dobře nedaří. Kdyby v tokčchonské automobilce na 40 čongbo půdy zavedli zavlažovací systém a pěstovali tam zeleninu, kdežto na zbylých 100 čongbo pěstovali krmivové plodiny o vysoké výživné hodnotě a vysokých výnosech, mohli by dělníkům v dostatečném množství dodat jak zeleninu, tak maso.

Na závodech v oblasti Hamhungu se péče o zásobování pracujících stále ještě neprovádí dobře, ale i tam by se bez potíží dala dobře provádět, jen kdyby se tam k tomu odhodlali a dali se do výzkumu a do práce. V Jonghungu, který není tak daleko od Hamhungu, je asi 700 čongbo půdy, na níž lze pěstovat rákos. Kdyby se tam zasel rákos, a kdyby se zasel asi 100 čongbo krmivových plodin, dalo by se tam chovat několik tisíc dojných krav.

Někteří soudruzi mluví, jako kdyby zřizování zásobovacích základen při uhelných a rudných dolech bylo obtížné, tak tomu však rozhodně není. Např. na rudném dole Komdok nemají zrovna dobré podmínky, ale protože se tam pracovníci do toho dali a vynaložili na to úsilí, pečují o zásobování horníků velice dobře.

Všude se to dá bez potíží dělat dobře, stačí se k tomu jen rozhodnout a dát se do toho.

Zdá se mi, že by bylo dobře rozvinout na všech velkých závodech hnutí za pěstování krmivových plodin o vysoké výživnosti a vysokých výnosech asi na 100 čongbo půdy. Tak by se měly vytvořit možnosti, aby dělníci byli neustále zásobováni nejen zeleninou, ale i masem.

Když se péče o zásobování pracujících bude dobře provádět, o to raději se tam budou dělníci usazovat, o to lépe budou pracovat a o to větší bude jejich produktivita. Budete, soudružky a soudruzi, muset péči o zásobování pracujících považovat za nejdůležitější součást hospodaření s pracovními silami a věnovat jí hlubokou stranickou pozornost.

Budete muset obětavě bojovat za bezpodmínečné vyřešení problémů, které jsme na tomto plenárním zasedání projednávali.

Zejména bude třeba ve všech odvětvích národního hospodářství podniknout velký nástup za důsledné prosazení usnesení konference strany o souběžném rozvíjení hospodářské i obranné výstavby. Vedouce rozhodný boj proti pasivním a kolísavým elementům, které se staví do cesty našemu pohybu vpřed, musíme nadále energicky kráčet k novým vítězstvím.